

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1530

Vragen van het lid **Van Veldhoven** (D66) aan de Minister van Economische Zaken over *de toepassing van de Warmtewet, naar aanleiding van het Algemeen overleg Energie van 18 februari 2014* (ingezonden 6 maart 2014).

Antwoord van Minister **Kamp** (Economische Zaken) (ontvangen 25 maart 2014)

Vraag 1

Kunt u zeggen hoe de door de Autoriteit Consument en Markt (ACM) vastgestelde maximale tarieven onder de Warmtewet worden geëvalueerd?

Antwoord 1

Het maximumtarief dat warmteleveranciers in rekening mogen brengen wordt vastgesteld door ACM. Als een leverancier een hogere prijs dan de maximumprijs hanteert, kunnen afnemers een klacht indienen bij ACM en wordt de prijs van rechtswege gesteld op de maximumprijs. Als een leverancier meer posten in rekening brengt dan toegestaan of een meer dan redelijke prijs vraagt voor het ter beschikking stellen van een warmtewisselaar dan zal ACM de leverancier verplichten om dit tarief naar beneden bij te stellen. Indien nodig kan ACM daarbij handhavingsmiddelen inzetten. De formule op basis waarvan ACM de prijs vaststelt is opgenomen in een AMvB. Voor een aantal componenten van de formule zijn parameters vastgelegd in een ministeriele regeling. Omdat technologische ontwikkelingen van invloed kunnen zijn op de parameters is er voor gekozen om deze vast te leggen in een ministeriële regeling en deze te laten monitoren door het Warmte Expertise Centrum van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland. Aan het Warmte Expertise Centrum is gevraagd om een update van de monitor te maken.

ACM heeft recent bij een aantal grote leveranciers informatie opgevraagd. Hiermee kan inzicht worden gekregen in de toepassing van de maximumprijs door warmteleveranciers. In het algemeen overleg van 18 februari waarin ik heb toegezegd knelpunten rondom de uitvoering van de Warmtewet in kaart te brengen, heb ik aangegeven de Tweede Kamer in het tweede kwartaal te informeren over de bevindingen en conclusies. In dat kader zal ik ook ingaan op de inventarisatie van ACM en de monitor van de parameters door het Warmte Expertise Centrum.

Vraag 2

Kunt u toelichten hoe onder de Warmtewet de redelijkheid van het tarief voor een warmtewisselaar wordt getoetst?

Antwoord 2

Bij de vaststelling of het tarief voor een warmtewisselaar redelijk is kijkt ACM naar de werkelijke kosten, inclusief de vermogenskosten, die een warmteleverancier maakt. ACM heeft op grond van de wet de bevoegdheid om hier gedetailleerde informatie over op te vragen bij leveranciers. Op dit moment heeft een dergelijke toets nog niet plaatsgevonden. Zoals aangegeven heeft ACM onlangs informatie opgevraagd bij een aantal grote warmteleveranciers. Daarbij is ook dit onderwerp betrokken.

Vraag 3

Hoe lang mogen onder de Warmtewet jaarlijkse aansluitkosten in rekening worden gebracht?

Antwoord 3

Artikel 2 van de Warmtewet bepaalt welke posten bij een warmteverbruiker in rekening mogen worden gebracht, namelijk:

- de maximumprijs, gebaseerd op het Niet Meer Dan Anders principe,
- de meetkosten, die eveneens zijn gebaseerd op het Niet Meer Dan Anders principe, namelijk het door ACM vastgestelde meettarief voor gas,
- de redelijke kosten voor het ter beschikking stellen van een warmtewisselaar.

De maximumprijs is opgebouwd uit verschillende vaste en variabele kosten. De vaste kosten bestaan uit verschillende componenten, waaronder de periodieke aansluitvergoeding zoals die ook bij gas in rekening wordt gebracht. Aangezien de gassituatie als referentie dient bij de vaststelling van de maximumprijs, vormt de periodieke aansluitvergoeding voor gas een onderdeel van de vaste kosten voor warmte. De periodieke aansluitvergoeding is bedoeld voor de instandhouding van het net.

De Warmtewet bevat geen regulering voor de eenmalige aansluitbijdrage die wordt bepaald bij de aanleg van een nieuw warmtenet. Reden hiervoor is dat de hoogte van deze bijdrage het resultaat is van een onderhandeling tussen de projectontwikkelaar en de warmteleverancier, waarbij vaak ook de gemeente is betrokken. Na onderhandeling berekent de projectontwikkelaar de bijdrage in het algemeen door in de woningprijs. Het kan zijn dat in sommige gevallen de eenmalige aansluitbijdrage in termijnen wordt afbetaald via de energierekening. Hoewel de Warmtewet dus geen regulering bevat voor de eenmalige aansluitbijdrage betekent dit niet automatisch dat warmteleveranciers deze niet in rekening kunnen brengen. ACM geeft aan dat afspraken die in het verleden met verbruikers zijn gemaakt om de eenmalige aansluitbijdrage in termijnen af te betalen in beginsel van kracht blijven.

Vraag 4

De Warmtewet gaat uit van de maximale aansluitcapaciteit van de warmtemeter (100kW); onduidelijk is echter hoe een verbruiker onder de warmtewet valt indien meerdere verbruikers (grote en kleine) via één gasaansluiting (van meer dan 100kW) warmte afnemen; moet bijvoorbeeld per huurder een gedeelte van de maximale aansluitcapaciteit worden «berekend/toegedeeld» of moet in dat geval wel worden gekeken naar het daadwerkelijk verbruik en mag daarbij worden omgerekend van m³ gas naar kW?

Antwoord 4

De wet heeft als doel om consumenten die warmte afnemen te beschermen. Die bescherming betreft zowel de bescherming tegen te hoge tarieven als het bieden van voorzieningszekerheid. De wet geldt voor alle afnemers met een aansluitcapaciteit die kleiner is dan of gelijk is aan 100 kW. Om die reden is in artikel 1 onder g. van de Warmtewet opgenomen dat een verbruiker een persoon is «die warmte afneemt van een warmtenet en een aansluiting heeft van maximaal 100 kilowatt».

In bepaalde warmtesituaties is sprake van centrale aanvoer van warmte die vervolgens over verschillende afnemers wordt verdeeld, zogenaamde blokverwarming. Ook in die situaties geldt de bescherming die met de wet is beoogd, ook al is er in die gevallen niet altijd sprake van een duidelijke

individuele aansluiting, bijvoorbeeld omdat de warmteleidingen door de muren van de woning of het bedrijfspand lopen. In artikel 8a van de Warmtewet is voor die gevallen opgenomen hoe de kosten over afnemers worden verdeeld. Daarbij wordt uitgegaan van het daadwerkelijk verbruik uitgedrukt in gigajoules. Dit is nodig omdat het variabele deel van de maximumprijs wordt uitgedrukt in gigajoules. In bepaalde warmtesituaties wordt in een centrale verwarmingsinstallatie gas omgezet naar warmte. In die gevallen is het praktisch dat in het gebouw ook sprake is van een meting in gigajoules.

Vraag 5

Kunt u toelichten hoe om moet worden gegaan met een verhuurder die zelf geen beschikking heeft over het warmtenet? De wet lijkt er nu altijd van uit te gaan dat de feitelijke leverancier een warmteovereenkomst moet sluiten met de daadwerkelijke gebruiker; de ACM noemt op haar website als voorbeeld een huurder die rechtstreeks een contract moet sluiten met de VvE van de verhuurder; betekent dit dan ook dat in alle onderhuursituaties (zowel woonruimte als kantoorruimte) de hoofdverhuurder altijd verplicht is een rechtstreeks contract te sluiten met de onderhuurder of mag de hoofdverhuurder leveren aan de huurder die daarna doorlevert aan de onderhuurder? In het eerste geval: hoe verhoudt dit zich tot de contractsvrijheid (zowel nationaal als Europees) van partijen (er bestaat immers geen rechtstreekse contactuele verhouding tussen de hoofdverhuurder en de onderhuurder)? In het tweede geval: moet de huurder dan als gebruiker of als leverancier in de zin van de wet worden aangemerkt?

Antwoord 5

De wet bepaalt niet dat het net in eigendom moet zijn van de leverancier. Wanneer de warmteleverancier en de eigenaar van het net niet dezelfde (rechts)persoon zijn dan moeten er afspraken worden gemaakt over het beheer van het net. Dergelijke afspraken werden ook voor de inwerkingtreding van de wet al gemaakt en kunnen dus worden voortgezet. Wel zien we dat de inwerkingtreding van de wet leidt tot formalisering van dergelijke afspraken, die in het verleden soms impliciet waren.

In het geval van verhuurders kan er sprake zijn van twee verschillende situaties. Ten eerste kan sprake zijn van een verhuurder waarvan de huurders worden beleverd door een warmteleverancier. Die warmteleverancier kan het eigendom hebben over het netwerk in het gebouw waarin de huurders wonen of hij heeft afspraken gemaakt over het beheer van dit netwerk met de verhuurder. Dat maakt geen verschil. Van belang is de contractuele relatie van de huurders met de warmteleverancier die er bovendien in de regel ook al was voordat de Warmtewet in werking trad. In deze situatie brengt de wet derhalve geen verandering.

Ten tweede kan er sprake zijn van een verhuurder waarbij de warmtekosten opgenomen zijn in huurovereenkomsten met de huurders. In dat geval is de verhuurder de warmteleverancier en dient deze zich dus te houden aan de Warmtewet. Ook in dit geval beoogt de wet geen veranderingen aan te brengen in de verhoudingen tussen de partijen. Wanneer de verhuurder geen eigenaar is van het warmtenet in het gebouw waarin zijn huurders wonen, zal hij over het beheer van het net afspraken maken, bijvoorbeeld door middel van een exploitatieovereenkomst.